

РЕШЕНИЕ

№ 1296

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-25, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Весела Тр. Живкова Офицерска

при участието на секретаря Христина Ц. Цветкова
като разглежда докладваното от Весела Тр. Живкова Офицерска Търговско
дело № 20221100902026 по описа за 2022 година

Делото е образувано по предявен от „С.“ АД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Красно село, ул. ****, представлявано от изпълнителния директор Б. Г. Г., чрез пълномощник адв. А. А. М. против „К.И.*****“ ООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Изгрев, ж.к. ****, М. А. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ****, И. Г. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** и Д. И. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** осъдителен иск с правно основание **чл. 155, ал.2, вр. ал.1 ЗЗД** за сумата от **119 969.06 лв.**, преведена от НАП - ТД - София, на присъединения в производството по изпълнително дело № 22150024730/2015г. по описа на ТД на НАП София обезпечен кредитор - „УниКредит Булбанк“ АД, на основание представен от последния изпълнителен лист № 12392 от 05.07.2022г., издаден по ч.г.д. № 20221110131450/2022г. по описа на СРС — 52 с-в на основание Заповед за изпълнение на парично задължение № 19119 от 05.07.2022г. въз основа на документ по чл.417 от ГПК, за погасяване на кредитното задължение на „К.И.*****“ ООД и солидарните длъжници М. А. К., И. Г. К. /наследник заедно с майка си М. А. К. на починалия на 15.01.2022 г Г. И. К./ и Д. И. К. по Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г., обезпечен с договорна ипотека по Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 112, том 1, рег. № 1583, дело № 66 от 2016г. на нотариус Е.И., рег. № 207 на НК, с район СРС, вх. рег. № 23427 от 22.04.2016г., Акт № 133, том IX, дело № 16866/16г. парт. книга 71467 при АВ — София, и за покрИ.е на разноските по заповедното производство, която сума се формира като сбор на левовата равностойност на следните суми по изпълнителния лист: сумата 55 675.12 евро - главница, ведно със законната лихва върху главницата от 10.06.2022г. до изплащане на вземането, сумата 597.82 евро - договорна лихва за периода от 25.04.2022г. до 02.06.2022г., сумата 116.51 евро - мораторна лихва за периода от 25.03.2022г. до 09.06.2022г., сумата 440.77 евро - санкционна лихва за периода от 25.11.2021г. до 09.06.2022г., сумата 19.86 евро - периодична такса, сумата 536.90 евро - периодична такса, както и сумата 2 244.78 лв. - държавна такса, адвокатско възнаграждение в размер на 2 656.31 лв., и адвокатско възнаграждение в размер на 288 лв., и законната лихва върху главницата от 55 675.12 евро за периода 10.06.2022г.-01.09.2022г. в размер на 2 540.82 лв., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска – 07.11.2022г. до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че на 18.12.2014г., с договор за продажба на недвижим

имот, обективиран в нотариален акт, ищцовото дружество продало на ответника „К.И.****“ ООД 473,20/1848 ид.части от собствен недвижим имот, а именно : Двуетажна Сграда /Производствено учебен център/, с разгъната застроена площ от 1848 кв.м., находяща се в гр.София, ул.”****, актуален адрес ул.”****, парцел 10, кв.34 по плана на гр. София, заедно със съответните идеални части от правото на строеж върху мястото, представляващо общински терен, с външни съоръжения, подземни и надземни комуникации, за сумата от 145 700 евро. Между страните по договора било договорено, че купувачът „К.И.****“ ООД ще заплати продажната цена по следния начин - 20 000 лв. преди подписване на нотариалния акт за продажба на недвижимия имот, а останалата част от продажната цена ще бъде платена в двадесет дневен срок от подписването на договор за кредит между „К.И.****“ ООД и „УниКредит Булбанк“ АД и отпускането на банков кредит, необходим за покриване на цената по сделката, която сума ще бъде преведена по нарочна сметка на „С.“ АД в същата банка, по която следва да бъдат внасяни дължимите за погасяване на задълженията по всички кредити суми, отпуснати на „С.“ АД от „Уни Кредит Булбанк“ АД, с общ размер на главниците и лихвите 212 244.03 лв. към дата 30.10.2014г., обезпечени с учредените от „С.“ АД в полза на „Уни Кредит Булбанк“ АД пет договорни ипотекки. Тъй като „К.И.****“ ООД не успяло да предостави подходящо обезпечение на „УниКредит Булбанк“ АД, за да получи нужния му кредит, а банката не приела като обезпечение закупените от това дружество 473,20/1848 ид.части от цитирания недвижим имот, се наложило ищцовото дружество да се съгласи цялата двуетажна сграда/производствено учебен център да послужи като обезпечение по предоставения на „К.И.****“ ООД банков инвестиционен кредит на основание Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г. в размер на 115 700 евро. За целта била учредена договорна ипотека с Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот от 22.04.2016 г. С получената от банката сума „К.И.****“ ООД платило остатъка от продажната цена. Цитираните договор за банков инвестиционен кредит и Нотариален акт били подписани от представител на „УниКредит Булбанк“ АД като кредитор и „К.И.****“ ООД като кредитополучател и ипотекарен длъжник, Г. И. К., М. А. К. и Д. И. К. като солидарни длъжници, и „С.“ АД като ипотекарен длъжник.

Твърди се още, че поради затруднения на „С.“ АД да изплати натрупани задължения към НАП - ТД - София, срещу дружеството било заведено и.д. № 22150024730/2015г. от вискателя - НАП - ТД - София, по което по-късно публичният изпълнител започнал процедура за продажба на 3/4 ид.части от цитирания недвижим имот, собственост на „С.“ АД. Във връзка с проведената на 30.03.2022г. продажба чрез търг с явно наддаване, на същата дата НАП - ТД - София издала Обявление изх. № С220022-118-0000339/30.03.2022г., с което обявила класираните оферти, като за купувач на гореописаните идеални части от недвижимия имот било обявено „Е.“ ЕООД при предложена цена 631 601 лв. с ДДС. С писмо на НАП - ТД - София изх. № С220022-178-0014731/20.06.2022г. до „С.“ АД дружеството било уведомено, че задълженията му към НАП са погасени, но по образуваното и.д. № 22150024730/2015г. по описа на ТД на НАП София има присъединен обезпечен кредитор - „УниКредит Булбанк“ АД, на основание учредената договорна ипотека върху продадения на публичната продан недвижим имот. Впоследствие ищецът научил, че поради просрочия по Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г., на 05.07.2022г. банката е подала заявление, по което по образувано ч.г.д. № 20221110131450/2022г. по описа на СРС - 52 състав била издадена в полза на „Уни Кредит Булбанк“ АД Заповед за изпълнение № 19119 от 05.07.2022г. по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист от 05.07.2022г. срещу „К.И.****“ ООД - кредитополучател и ипотекарен длъжник, и солидарните длъжници М. А. К., И. Г. К. /наследник заедно с майка си М. А. К. на починалия на 15.01.2022г. Г. И. К./ и Д. И. К.. От представения изпълнителен лист от 05.07.2022г. било видно, че длъжниците са осъдени да заплатят солидарно на „Уни Кредит Булбанк“ АД сумата 55 675.12 евро - главница, ведно със законната лихва върху главницата от 10.06.2022г. до изплащане на вземането, сумата 597.82 евро - договорна лихва за периода от 25.04.2022г. до 02.06.2022г., сумата 116.51 евро - мораторна лихва за периода от 25.03.2022г. до 09.06.2022г., сумата 440.77 евро -

санкционна лихва за периода от 25.11.2021г. до 09.06.2022г., сумата 19.86 евро - периодична такса, сумата 536.90 евро - периодична такса както и сумата 2 244.78 лв. - държавна такса, адвокатско възнаграждение в размер на 2 656.31 лв., и адвокатско възнаграждение в размер на 288 лв.

Твърди се, че с Разпореждане за присъединяване изх. № С220022-151-0000040/01.09.2022г. на публичния изпълнител е допуснато присъединяването на „УниКредит Булбанк“ АД в производството по и.д. № 22150024730/2015г., а с Разпореждане изх. № С220022-125-0248373/01.09.2022г. и Разпореждане изх. № С220022-125-0248383/01.09.2022г. на публичния изпълнител, е извършено разпределение на сумата от 77 187.66 лв. и на сумата от 42 781.40 лв. за погасяване на вземането по Изпълнителен лист № 12392 от 05.07.2022г., издаден по ч.г.д. № 20221110131450/2022г. по описа на СРС - 52 с-в, които суми вече били преведени на „УниКредит Булбанк“ АД от ТД на НАП - София за погасяване на кредитното задължение на „К.И.****“ ООД и солидарните длъжници по Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г. и Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 112, том I, рег. № 1583, дело № 66 от 2016г. на Е.И. - нотариус рег. № 207 на НК, с район СРС, вх. рег. № 23427 от 22.04.2016г., Акт 133, том IX, дело № 16866/16г., парт. книга 71467 при АВ - София, и за покрИ.е на разноските по заповедното производство. Поради това, отговорността на „С.“ АД по цитираните Договор за банков инвестиционен кредит и Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот е била реализирана принудително.

С оглед изложеното се поддържа, че „Струма“ АД, което не е задължено по договора за кредит лице, тъй като няма материалноправното качество на длъжник, с извършването на публичната продажба на притежаваните от него идеални части от имота, на основание чл.155, ал.2 от ЗЗД е встъпило в правата на удовлетворения кредитор - „УниКредит Булбанк“ АД срещу кредитополучателя „К.И.****“ ООД и солидарните длъжници М. А. К., И. Г. К. и Д. И. К., до погасената част на дълга - 119 969.06 лв. Поддържа се, че в случая са налице както специалните, така и общите предпоставки на чл.74 от ЗЗД за встъпване на „С.“ АД в правата на кредитора - „УниКредит Булбанк“ АД срещу длъжниците по договора за кредит.

Иска се солидарно осъждане на ответниците да заплатят на ищеца „С.“ АД сумата от 119 969.06 лв. с която след публичната продажба на собствените му идеални части от описания недвижим имот и разпределение на суми от публичния изпълнител с с Разпореждане изх. № С220022-125-0248373/01.09.2022г. и Разпореждане изх. № С220022-125-0248383/01.09.2022г. по изпълнително дело № 22150024730/2015г. по описа на ТД на НАП София е погасен дълга на ответниците по изпълнителен лист № 12392 от 05.07.2022г., издаден по ч.г.д. № 20221110131450/2022г. по описа на СРС — 52 с-в въз основа на Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г. , сключен между тях и „Уни Кредит Булбанк“ АД, обезпечен с договорна ипотека, обективизирана в Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 112, том I, рег. № 1583, дело № 66 от 2016г. на Е.И. - Нотариус , рег. № 207 на НК, по която ищецът е ипотекарен длъжник, ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска – 07.11.2022 г. до окончателното плащане.

В срока за отговор по чл. 367 ГПК от ответниците е постъпил писмен такъв. Изложени са твърдения, че видно от представените доказателства към исковата молба, а именно писмо с изх. № С220022-178-0014731/20.06.2022г. от ТД на НАП - София, срещу ищецът „С.“ АД е имало образувано изпълнително дело № 22150024730/2015г. по описа на ТД на НАП София. Този факт не е бил известен на ответника „К.И.****“ ООД към момента на учредяване на договорната ипотека с нотариален акт № 112, том I, рег. № 1583 дело № 66 от 2016 г. С приложените по нотариалното дело документи, а именно Удостоверения за наличието или липсата на задължения и Декларации по чл. 264 ал. 1 ищецът се е ангажирал като ипотекарен длъжник, че липсват задължения към НАП, което не било така. Непогасяването на тези задължения в изпълнителното производство са довели до насочване на изпълнението срещу $\frac{3}{4}$ от дадения като обезпечение имот. Възразява се, че

изпълнителните действия срещу ищеца, поставяйки в риск обезпечението (ипотеката, с която „С.“ АД се ангажирал като ипотекарен длъжник), са провокирали обезпечения кредитор „Уникредит Булбанк“ АД да обяви Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г., сключен с „К.И.****“ ООД за предсрочно изискуем и да инициира на свой ред съдебно производство, въз основа на което да получи изпълнителен лист, с който да се присъедини към публичната продан по изпълнително дело № 22150024730/2015г., респективно да се удовлетвори от ипотекирания имот. Възражава се, че поради това ответниците търпят последиците от настъпилата предсрочна изискуемост на договора за кредит, който редовно погасявали и който изтичал на 20.04.2026 г. Твърди се, че преди насочването на изпълнението върху имота ответниците не са допускали забава в плащането на задълженията по кредита.

Направено е **възражение за прихващане** със вземане на ответника „К.И.****“ ООД срещу ищеца „С.“ АД за сумата от **40 000 лв.**, представляваща дължима главница по Запис на заповед, издаден на 19.01.2016 г., с падеж 30.01.2021 г.

В срока по чл. 372 ГПК от ищеца е постъпила допълнителна искова молба.

Оспорва се записът на заповед с възражения, че не е съставен в предписаната от закона форма и не е посочена банкова сметка на кредитора. Иска се задължаване на ответника да го представи в оригинал. Изложени са твърдения във връзка с каузалното правоотношение, за обезпечение изпълнението по което е издаден записът на заповед. Ищецът твърди, че между него, ответникът и трето лице – „У.“ АД съществували правоотношения, въз основа на които ответникът се съгласил да предостави в заем на ищеца сумата от 40 000 лв., която сума да бъде платена по специална сметка на „У.“ АД за погасяване задължения на „С.“ АД към това трето лице с оглед вдигане на възбраната върху недвижимия имот.

В изпълнение указания на съда за уточняване на твърденията във връзка с въведеното каузално правоотношение, за обезпечаване задължение по което е издаден Записът на заповед от 19.01.2016 г., дадени с определението за насрочване № 670/28.02.2023 г., с Молба вх. № 32137/04.04.2023 г. ищецът „С.“ АД е изложил твърдения, че задължението му към ответника за сумата от 40 000 лв. произтича от т. 5 от Споразумение от 19.01.2016 г., сключено между „С.“ АД и „К.И.****“ ООД, по силата на което страните се договорили в седем дневен срок от подписването му „К.И.****“ ООД да отпусне на „С.“ АД заем в размер на 40 000 лв., като преведе по искане на „С.“ АД тази сума по специална ескроу сметка на „У.“ АД. Ищецът излага твърдения, че в изпълнение на задълженията си, с платежно нареждане, представено от ответника с отговора на допълнителната искова молба, той изпълнил задължението си, като превел сумата от 40 000 лв. на „У.“ АД. В платежното нареждане като основание за плащането било посочено споразумението от 19.01.2016 г. Ищецът твърди, че е върнал на ответника заетата сума от 40 000 лв. по уговорения в споразумението от 19.01.2016 г. начин, а именно - чрез прихващане с насрещно свое вземане от ответника за вреди от забавеното изпълнение на задължението му за заплащане на цената по договора за покупко-продажба на идеални части от недвижимия имот в размер на 10 908.72 лв., чрез прихващане на платени от „С.“ АД консумативни разноски за имота за електрическа енергия и вода за периода 01.02.2015 г. – 19.01.2016 г. и чрез заплащане от „С.“ АД на консумативни разноски за имота за електрическа енергия и вода след датата на подписване на споразумението до окончателното погасяване на заетата от „К.И.****“ ООД сума. Ищецът твърди, че за периода 01.02.2015 г. до 07.06.2022 г. е заплатил всички суми към доставчиците на електрическа енергия и вода за целия имот, поради което претенциите на ответника „К.И.****“ ООД по представения запис на заповед за сумата от 40 000 лв. са неоснователни.

Ищецът излага и твърдения, че продажната цена на имота е била уговорена на 145 700 евро. Към датата на сделката ответникът платил сумата от 20 000 лв., с отпуснатия кредит е платена сумата от 115 700 евро, а остатъкът, който е в размер на 20 000 евро не е платен от „К.И.****“ ООД. С оглед на това ищецът заявява, че прави възражение за прихващане с тази сума от претендираните от този ответник 40 000 лв. по записа на заповед.

Възражението не е прието с оглед липсата на процесуална възможност ищецът да

противопоставя възражение за прихващане.

В срока по чл. 373 ГПК ответникът „К.И.**“ ООД е подал допълнителен отговор.**

Поддържа, че записът на заповед съдържа всички изискуеми се реквизити, както и че по продажната цена са плащани аванси, а остатъкът от 115 700 евро е платен с банковия кредит. Така цялата продажна цена е платена от купувача, за което са издадени съответните фактури и фискални Б.е.

Сочи, че за сключването на договора за банков инвестиционен кредит било необходимо възбраната върху имота да бъде вдигната. Тя била наложена за обезпечаване вземане на трето лице, кредитор на ищеца – „У.“ АД. Именно поради тази причина, за да се осъществи сделката по покупко-продажба и имотът да не бъде секвестриран по задълженията на ищеца към банката, поради неплащане от страна на „С.“ АД по няколко кредитни задължения, „К.И.****“ ООД заплатило на „У.“ АД сумата от 40 000 лв., която била задължение на ищцовото дружество, поради което последното издало в полза на ответника посочения запис на заповед.

Отново се сочи, че „К.И.****“ ООД е узнало за продажбата на имота на публична продан на 27.04.2022 г., когато представители на НАН и новите собственици му връчили протокол за въвод във владение. Преведената сума от НАП на Уникредит Булбанк АД била в размер на 119 969.06 лева.

Останалите ответници не са подали допълнителни отговори.

По делото са събрани писмени доказателства.

Прието е неоспорено от страните заключение на съдебно - счетоводна експертиза (ССЧЕ).

Съдът, като анализира и прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

-

По иска с правно основание чл. 155, ал.2, изр. 1 ЗЗД:

Не се спори между страните и се установява от представените доказателства, че за обезпечение вземанията на „УниКредит Булбанк“ АД от кредитополучателя „К.И.****“ ООД и солидарните длъжници Г. И. К., М. А. К. и Д. И. К. по Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г., кредитополучателят „К.И.****“ ООД и „С.“ АД, в качеството си на ипотекарен длъжник, учредили договорна ипотека, обективизирана в Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 112, том 1, рег. № 1583, дело № 66 от 2016г. на Е.И. - Нотариус , рег. № 207 на НК върху съсобствения си недвижим имот, а именно Производствено учебен център – незавършено строителство, на два етажа, с разгъната застроена площ от 1848 кв.м., находяща се в гр.София, ул.”Арх. Петко Момчилов” /стара ул.”****, парцел 10, кв.34 по плана на гр. София.

Не се спори и се установява от доказателствата по делото, че на 05.07.2022 г., на основание чл. 416, във вр. с чл. 417 ГПК, въз основа на Заповед за изпълнение № 19119/2022 г. е издаден Изпълнителен лист № 12392/05.07.2022 г. по ч.гр.д. № 20221110131450/2022 г. по описа на СРС в полза на „УниКредит Булбанк“ АД, по силата на който „К.И.****“ ООД, М. А. К., Д. И. К. и И. Г. К. са осъдени да заплатят солидарно на „УниКредит Булбанк“ АД сумата от 55 675.12 евро главница, ведно със законната лихва от подаване на заявлението 10.06.2022 г. до окончателното плащане, сумата от 597.82 евро договорна лихва за периода 25.04.2022 г. - 02.06.2022 г., семата от 116.51 евро мораторна лихва за периода 25.03.2022 г. – 09.06.2022 г., сумата от 440.77 евро санкционираща лихва за периода 25.11.2021 г. – 09.06.2022 г., сумата от 19.86 евро такса и сумата от 536.90 евро такса, произтичащи от Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г., както и разноски в заповедното производство в общ размер на 5 189.09 лв.

Установява се и не се спори между страните, че кредиторът „УниКредит Булбанк“ АД с Разпореждане за присъединяване изх. № С220022-151-0000040/01.09.2022 г. на Главен публичен изпълнител към ТД на НАП София бил присъединен в производството по принудително събиране на публични вземания по изпълнително дело № 22150024730/2015г. по описа на ТД на НАП София, образувано срещу „С.“ АД, в качеството му на обезпечен с ипотека върху имота, срещу който е насочено принудително изпълнение кредитор, за вземането му в размер на 119 969.06 лв. въз основа на Изпълнителен лист № 12392/05.07.2022 г., издаден по ч.гр.д. № 31450/2022 г. по описа на СРС, обезпечено с договорна ипотека на недвижим имот съгласно Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 112 от 22.04.2016 г., вписан на 22.04.2016 г.

Установява се от представените доказателства, че с Обявление към протокол за провеждане на търг с явно наддаване изх. № С220022-118-0000339/30.03.2022 г. по изпълнително дело № 22150024730/2015г. публичният изпълнител е обявил класираният на първо място участник за купувач на недвижимия имот, собственост на длъжника „С.“ АД, а именно – $\frac{3}{4}$ идеални части с площ от 1 374.80 кв.м. от двуетажна сграда /производствен център/, находяща се в гр.София, ул.”Арх. Петко Момчилов” /стара ул.”*****, парцел 10, кв.34 по плана на гр. София, срещу предложената цена от 631 601 лв., както и че купувачът е въведен във владение.

С Разпореждане изх. № С220022-125-0248373/01.09.2022г. публичният изпълнител е извършил разпределение на плащането в размер на 406 287 лв., постъпило на 01.04.2022 г. от извършените действия в изпълнителното производство, като е разпределил в полза на „УниКредит Булбанк“ АД, в качеството му на обезпечен кредитор, сумата от 77 187.66 лв. за погасяване вземанията по Изпълнителен лист № 12392/05.07.2022 г., издаден по ч.гр.д. № 31450/2022 г. по описа на СРС.

С Разпореждане изх. № С220022-125-0248383/01.09.2022г. публичният изпълнител е извършил разпределение на плащането в размер на 125 314 лв., постъпило на 01.04.2022 г. от извършените действия в изпълнителното производство, като е разпределил в полза на „УниКредит Булбанк“ АД, в качеството му на обезпечен кредитор, сумата от 42 781.40 лв. за погасяване вземанията по Изпълнителен лист № 12392/05.07.2022 г., издаден по ч.гр.д. № 31450/2022 г. по описа на СРС.

Няма спор между страните и се установява от неоспореното заключение по ССЧЕ, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно, че на 27.09.2022 г. обезпеченият кредитор „УниКредит Булбанк“ АД е получил превод по банковата си сметка на сумите от 77 187.66 лв. и 42 781.40 лв.

Видно от същото заключение на вещото лице по ССЧЕ, с превода на тези суми не е погасено в пълен размер задължението към „УниКредит Булбанк“ АД по Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г. С получено от „К.И.*****“ ООД на 28.09.2022 г. плащане на сума в размер на 481.41 лв. задължението по кредита е погасено в пълен размер.

Вещото лице дава заключение, че договорената продажна цена по нотариален акт за продажба на недвижим имот № 146/18.12.2014 г. е заплатена в пълен размер от „К.И.*****“ ООД на „С.“ АД, като за всяко плащане са издадени съответните фактури, както и че от издаденото от „УниКредит Булбанк“ АД извлечение от счетоводни книги е видно, че кредитът е обявен за предсрочно изискуем на 02.06.2022 г. поради неплащане на три последователни погасителни вноски, като първата е с падеж 25.03.2022 г.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните **правни изводи**:

Предявеният иск е с правно основание чл. 155, ал.2 ЗЗД.

С оглед събраните по делото доказателства се налага извод, че са налице елементите на сложния фактически състав на суброгационното право по чл. 155, ал.2 ЗЗД, възникнало в полза на ищеца „С.“ АД против солидарните длъжници „К.И.*****“ ООД, М. А. К., И. Г. К. и Д. И. К..

Съгласно разпоредбите на чл. 155, ал. 2, изр. 1, във вр. с ал. 1 от ЗЗД, собственикът,

който е ипотекирал свой имот за обезпечаване на чуждо задължение, т. е. т. нар. ипотекарен длъжник, встъпва в правата на удовлетворения кредитор срещу длъжника, ако плати обезпечения чужд дълг или ако претърпи принудително изпълнение върху ипотекирания имот. Тези правни норми на [чл. 155 от ЗЗД](#), уреждащи изрично суброгацията на ипотекарния длъжник, са специални спрямо общата норма на [чл. 74 от ЗЗД](#). За разлика от последната, която изрично предвижда правен интерес от плащането на чуждия дълг и доказването му с оглед суброгиране в правата на кредитора, при ипотекарния длъжник законодателят приема, че този интерес винаги е налице, предвид наличието на вещната тежест върху имота, поради което за суброгирането е достатъчно ипотекарният длъжник да плати дълга или да претърпи принудително изпълнение върху имота си.

С оглед така очертаната правна рамка, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл. 154 ГПК, по иска с правно основание чл. 155, ал.2, изр. 1 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е собственик, ипотекирал своя вещ за чуждо задължение и претърпял принудително изпълнение върху имота.

С оглед безспорните между страните и установените по делото факти съдът приема, че ищецът, в качеството си на собственик на идеални части от недвижим имот, равняващи се на 1374.80 кв.м./1848 кв.м. е учредил договорна ипотека върху тях за обезпечаване вземането на „УниКредит Булбанк“ АД по Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г. от кредитополучателя „К.И.*****“ ООД и солидарните длъжници Г. И. К., М. А. К. и Д. И. К., както и че е претърпял принудително изпълнение върху тези идеални части чрез публичната им продажба, като с част от получената от проданта сума в размер на 119 969.06 лв. е погасено солидарното задължение на „К.И.*****“ ООД, М. А. К., И. Г. К. и Д. И. К. към ипотекарния кредитор „УниКредит Булбанк“ АД в размер на 119 969.06 лв. по Изпълнителен лист № 12392/05.07.2022 г., издаден по ч.гр.д. № 31450/2022 г. по описа на СРС.

С погасяването на задължението на ответниците чрез получената от публичния търг цена на ипотекирания имот, съгласно [чл. 155, ал. 2](#), във вр. с [ал. 1 от ЗЗД](#) ищецът се е суброгирал в правата на банката-кредитор срещу ответниците до размера на платеното от 119 969.06 лв. Доколкото задълженията на ответниците по цитирания изпълнителен лист са солидарни, то и отговорността им към суброгиралия се в правата на банката по този изпълнителен лист ипотекарен длъжник – ищецът „С.“ АД е солидарна.

С оглед на така приетото се налага извод за основателност на предявения иск.

Неоснователни са възраженията на ответниците за недължимост поради това, че при учредяване на ипотека ищецът ги е въвел в заблуждение, че няма публичноправни задължения, както и поради това, че изпълнителните действия срещу ищеца поставили в риск обезпечението, което провокирало обезпечения кредитор „УниКредит Булбанк“ АД да обяви Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г. за предсрочно изискуем и да инициира на свой ред съдебно производство, въз основа на което да получи изпълнителен лист, с който да се присъедини към публичната продажба по изпълнително дело № 22150024730/2015г., респективно да се удовлетвори от ипотекирания имот. Тези възражения, дори да са основателни, не са в състояние да освободят ответниците от задължението им да заплатят на суброгиралия се в правата на банката ищец, по издадения в нейна полза изпълнителен лист суми, при доказаност по делото на всички елементи от фактическия състав на суброгационното право по чл. 155, ал.2 ЗЗД. На самостоятелно основание, от неоспореното заключение по ССЧЕ се установява, че не насочването на изпълнението към ипотекирания имот е причина за обявяване от банката на предсрочна изискуемост на всички задължения по договора за кредит, а забавата на кредитополучателя и солидарните длъжници да заплатят три последователни погасителни вноски.

По възражението за прихващане:

Предвид приетото за основателност на предявения иск с правно основание чл. 155, ал.2 ЗЗД, на разглеждане подлежи въведеното от ответника „К.И.*****“ ООД възражение за

прихващане със сумата от 40 000 лв., представляваща задължение по Запис на заповед, издаден на 19.01.2016 г., с падеж 30.01.2021 г.

Ответникът по възражението за прихващане и издател /платец/ по записа на заповед – ищецът „С.“ АД е въвел в производството твърдения, че с поетото менителнично задължение е обезпечено задължението му към ответника за сумата от 40 000 лв. произтичащо от т. 5 от Споразумение от 19.01.2016 г., сключено между „С.“ АД и „К.И.*****“ ООД, по силата на което „К.И.*****“ ООД дал на „С.“ АД заем в размер на 40 000 лв., чрез превеждането на сумата по специална ескроу сметка на третото лице „У.“ АД. Твърди, че изпълнил задължението си да върне на „К.И.*****“ ООД заетата сума от 40 000 лв. по уговорения в споразумението от 19.01.2016 г. начин, а именно - чрез прихващане с насрещно свое вземане от ответника за вреди от забавеното изпълнение на задължението му за заплащане на цената по договора за покупко-продажба на идеални части от недвижимия имот в размер на 10 908.72 лв., чрез прихващане на платени от „С.“ АД консумативни разноски за имота за електрическа енергия и вода за периода 01.02.2015 г. – 19.01.2016 г. и чрез заплащане от „С.“ АД на консумативни разноски за имота за електрическа енергия и вода за период след 19.01.2016 г. до 07.06.2022 г.

В подкрепа на твърденията си ищецът е представил Споразумение от 19.01.2016 г., сключено между него и ответника „К.И.*****“ ООД, в заверен от страната препис. Видно от т.5 от Споразумението, двете страни са договорили „К.И.*****“ ООД в седем дневен срок от подписване на споразумението да отпусне на „С.“ АД в заем сумата от 40 000 лв., като преведе по искане на „С.“ АД тази сума по специална ескроу сметка на „У.“ АД.

В първото по делото открито заседание пълномощникът на ответника „К.И.*****“ ООД е заявил, че не оспорва твърдението, че записът на заповед е издаден за обезпечаване задължението по т. 5 от това споразумение, но оспорва твърдението на ищеца „С.“ АД, че е върнал сумата в пълен размер.

Ищецът е заявил, че не разполага с оригинала на споразумението от 19.01.2016 г., поради което в същото заседание ответникът „К.И.*****“ ООД е задължен да представи оригинала. В откритото заседание, проведено на 05.05.2023 г. пълномощникът на ответното дружество е заявил, че не разполага с оригинал на представеното в препис от ищеца Споразумение от 19.01.2016г., оспорва да съществува такъв документ, и представя Договор за заем от същата дата с твърдения, че това е договорът, в изпълнение на който с представеното по делото платежно нареждане от 03.02.2016 г. „К.И.*****“ ООД е превело по сметка на „У.“ АД сумата от 40 000 лв. Видно от нареждането, като основание за извършения превод е посочено „Договор за заем на „С.“ АД“, а в графа „още пояснения“ е вписано „Споразумение от 19.01.2016 г.“. Направено е изрично искане ищецът „С.“ АД да представи оригинал на представеното в заверен препис от страната Споразумение от 19.01.2016 г. Процесуалният представител на ищцовото „С.“ АД е заявил, че не разполагат с оригинал на споразумението от 19.01.2016 г. По отношение представения от ответника Договор за заем от 19.01.2016 г., на основание чл. 193 ГПК е оспорил съдържанието и автентичността на подписа на управителя на дружеството на първа страница от договора за заем от 19.01.2016 г. В откритото производство по чл. 193 ГПК, след като съдът е разпределил в тежест на оспорващия ищец установяването на неистинността на документа, не са ангажирани доказателства в подкрепа на оспорването.

По делото е прието неоспорено заключение по ССЧЕ по формулирана от ищеца задача каква част от сумата от 40 000 лв., дължима от „С.“ АД е изплатена на „К.И.*****“ ООД за периода 01.02.2015 г. – 07.06.2022 г. във връзка с уговорките в споразумението от 19.01.2016 г. видно от заключението на вещото лице, на същото не са представени счетоводен или друг документ, удостоверяващ извършено прихващане на сумата от 10 908.72 лв., която сума съобразно представлява уговорен между страните в т.3 от споразумението размер на дължимо от „К.И.*****“ ООД на „С.“ АД обезщетение за забавено плащане на остатъка от уговорената продажна цена на идеалните части от недвижимия имот, предмет на договора за покупко-продажба на недвижим имот между страните. Относно уговорения в т. 4 от споразумението начин на връщане на сумата по заема чрез заплащане от заемодателя „С.“

АД на консумативните разноски за имота, вещото лице посочва, че „С.“ АД е издало на „К.И.*****“ ООД в периода 01.02.2018 г. – 07.06.2022 г. фактури за заплатени електрическа енергия и вода, на обща стойност 22 977.02 лв. Вещото лице е извършило прихващане между заемната сума от 40 000 лв. и платените от „С.“ АД консумативни разноски по посочените фактури, в резултат на което дава заключение, че неплатената част възлиза на 22 977.02 лв. Посочва, че не е приспаднал сумата от 10 908.72 лв., доколкото не е установил наличието на документ, въз основа на който следва да се отрази счетоводно такова прихващане. При изслушването си в съдебно заседание вещото лице сочи, че по издадените от „С.“ АД фактури за платени от „К.И.*****“ ООД консумативни разноски плащанията са извършени в брой, с касови бележки.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните **правни изводи** по възражението за прихващане:

По възражението за прихващане с правно основание чл. 538 ТЗ в тежест на ответника „К.И.*****“ ООД е да докаже наличието на издаден от ищеца в негова полза редовен от външна страна Запис на заповед, съдържащ реквизитите по чл. 537 ТЗ, а в тежест на ищеца „С.“ АД е да докаже плащане. При въведено от една от страните каузалното правоотношение, по повод на което е издаден записът на заповед, в тежест на ответника е да докаже възникването и съществуването на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника - издател по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед.

Записът на заповед е абсолютна търговска сделка по смисъла на чл. 1, ал. 1, т. 8 ТЗ. Уредбата на записа на заповед се съдържа в чл. 535 и следв. от ТЗ, като предвид това, че същият представлява менителничен ефект, съгласно чл. 537 ТЗ по отношение на него, доколкото са съвместими с естеството му, субсидиарно приложение намират разпоредбите за менителницата. Относно съдържанието на задължението на издателя на запис на заповед в чл. 538, ал. 1 ТЗ е предвидено, че същият е "задължен по същия начин, както платецът по менителницата", за когото в чл. 463, ал. 1, предл. второ ТЗ е предвидено, че отговаря за плащането по менителничния ефект. Записът на заповед е формална сделка, която следва да бъде извършена в писмена форма за действителност, както и да съдържа визираните в разпоредбата на чл. 535 ТЗ реквизити.

В настоящия случай от страна на ищцовото дружество не се оспорва, че същото е издател на процесния запис на заповед от 19.01.2016 г. Установява се и обстоятелството, че записът на заповед е редовен от външна страна – същият съдържа всички реквизити, посочени в чл. 535 от ТЗ – наименованието "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан, безусловно обещание да се плати определена сума пари, падеж – 30.01.2021г. – който към настоящия момент е настъпил. Процесният запис на заповед съдържа и място на плащането – гр. София - като място на издаване, по арг. от чл. 536, ал.3 ТЗ, името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати, дата и място на издаването – 19.01.2016 г. – гр. София и подпис на издателя, който не е оспорен от лицето, издало записа на заповед – ищецът „С.“ АД. Действително в ценната книга е посочено, че сумата следва да бъде платена по банкова сметка на „К.И.*****“ ООД, без такава да е вписана. Това, обаче, не води до нищожност на ценната книга. Съдебната практика по приложението на чл. 536 ТЗ е последователна и безпротиворечива, че при липса на друга уговорка относно мястото на плащане, респ. непълна конкретизация на същата (в записът на заповед не е посочена конкретна банкова сметка), плащането е дължимо в "мястото на издаване" - в случая това е гр. София, като в случаите, когато и "мястото на издаване" не е посочено, то се приравнява с местожителството на издателя на записа на заповед - в този смисъл решение по т. д. № 1348/2013 г., първо т. о., ВКС. Ето защо, липсата на конкретизация или неточност в този реквизит не съставлява порок, водещ до недействителност на менителничния ефект.

Безспорно е, че записът на заповед е ценна книга, която материализира парично вземане и едностранна абстрактна сделка, от която се поражда задължение за издателя, като основанието за плащане (каузалното правоотношение) не е елемент от менителничния

ефект, нито е условие за действителността на записа на заповед. В този смисъл – когато записът на заповед е редовен – формата е спазена и съдържанието отговаря на определените от закона реквизити на основание чл. 535 от ТЗ, поемателят-кредитор разполага с правото да събере вземането си на основание ценната книга.

С оглед приетото, че записът на заповед е редовен от външна страна - притежава всички реквизити, съобразно цитираната разпоредба, следва да се приеме, че той удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу издателя му.

Съгласно задължителната практика на ВКС, формирана с т. 17 от [ТР № 4/18.06.2014 г.](#) по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, при въведени от страните твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение.

От страна на ищцовото дружество е наведено твърдение за наличието на каузално правоотношение, във връзка с което е издаден записът на заповед. Твърди се, че това е договор за заем, обективизиран в т. 5 от Споразумение от 19.01.2016 г. Твърди се и че задължението му за връщане на заетата сума е погасено по начина, уговорен в т. 3 и т.4 от споразумението – чрез прихващания с посочените вземания. Ответникът – поемател по записа на заповед не оспорва, че той е издаден във връзка с предоставен на ищцовото дружество заем за потребление, но оспорва задължението на заемополучателя да е погасено, като от своя страна твърди правоотношението да е възникнало на основание представеният от него, вкл. и в оригинал, Договор за заем от 19.01.2023 г., видно от чл. 2 на който заемателят поема задължение да върне заетата сума, ведно с дължимата лихва, в срок до 30.01.2021 г. Твърди, че сумата не е върната от ищеца и до настоящия момент.

Между страните не е спорно обстоятелството, че процесният запис на заповед е издаден във връзка с правоотношение между тях по договор за заем. Не се спори и относно обстоятелството, че в изпълнение поетото задължение да предаде в собственост на заемателя сумата от 40 000 лв., заемодателят „К.И.*****“ ООД е превел такава сума по банковата сметка на третото лице „У.“ АД на 03.02.2016 г.

Спорни са въпросите относно действителните уговорки между страните за връщане на заетата сума – дали сумата следва да бъде върната съобразно клаузите на т.3 и т.4 от Споразумение от 19.01.2016 г. или съобразно клаузата на чл. 2 от Договор за заем от 19.01.2016 г., и съобразно тях изпълнил ли е заемателят „С.“ АД задължението си за връщане на заетата сума.

Предвид непредставянето от ищеца на оригинала на Споразумение от 19.01.2023 г. и заявеното от процесуалния представител на дружеството, че не разполагат с оригинал, ответникът е поискал изключването на представения препис от доказателствата по делото на осн. чл. 183 ГПК.

Задължението за представяне на оригинал на документа възниква за страната на основание чл.183 от ГПК. Съгласно чл.183 от ГПК страната може да представи заверен препис от документа, на който се позовава. Това облекчение обаче отпада, ако противната страна поиска да види оригинала и в такъв случай страната завершила преписа следва да го представи в оригинал или в официално заверен препис. Ако това задължение не се изпълни, преписът следва да се изключи от доказателствата по делото, дори и без да е направено изрично искане от другата страна, тъй като не се установява по делото, че такъв документ съществува. В този смисъл са Решение № 81 от 08.07.2014г. на ВКС по гр.д. № 5665/2013г. III г.о., Решение № 174 от 07.10.2013г. на ВКС по гр.д. № 1992/2013г. II г.о., Решение № 239 от 16.07.2013г. на ВКС по гр.д. № 1050/2012г. IV г.о., Решение № 95 от 07.05.2013г. на ВКС по гр.д. № 662/2012г. II г.о., Решение № 133 от 05.11.2010г. на ВКС по т.д. № 73/2010г. I т.о. и др.

В Решение № 174 от 07.10.2013г. на ВКС по гр.д. № 1992/2013г., II г.о се приема, че икането за представяне на оригинала на приложен по делото в препис документ не е свързано с преклузивен срок, тъй като такъв не е предвиден в закона, за разлика от предвидения в чл. 193, ал. 1 ГПК срок за оспорване истинността на представен документ,

каквата хипотеза в случая не е налице. Предвидената в чл. 183 ГПК предпоставка за такова искане е прилагане по делото на документ в заверен от страната препис, както е в случая.

Както се приема в Решение № 75/04.08.2020 г. по гр.д. № 4626/2019 г. на ВКС, IV г.о., документите на хартиен носител могат да бъдат представяни по делото в препис, както и в ксероксни копия или сканирани копия. Важното е във всички тези случаи да са заверени от страните, за да имат качеството на доказателствено средство. Оригиналът трябва да бъде представен от страната при поискване от съда, като целта е установяване на първо място, че такъв документ съществува в действителност, съответно какво е действителното му съдържание, също дали то съответства на копие. Нуждата от представяне на оригинал на документа е налице и когато копие е неясно, нечетливо, а още и когато документът, представен в копие, бъде оспорен по смисъла на чл. 193, ал. 1 ГПК – за проверка на неговата автентичност и/или истинност. Когато няма спор между страните, че документ със съдържание, напълно съответстващо на представеното копие съществува, няма смисъл да се изисква оригиналът, още по-малко да се прилага последицата по чл. 183, изр. 2 ГПК при непредставянето му, ако копие на документа е ясно и четливо и за съда няма съмнения за симулативност на процеса. За да изключи завереното копие на представен по делото документ, съдът задължително следва, изисквайки оригинала, да посочи, че това е последицата от непредставянето му. Постановяване на изрично определение по чл. 183, изр. 2 ГПК, преди даване ход на устните състезания, способства за яснота за страните относно обема на доказателствения материал по делото, но не е задължително. Изключването на документ или друго доказателство, събрано по делото, може да стане и при анализ на доказателствата със съдебното решение, аналогично на възприетото по приложението разпоредбата на чл. 193, ал. 2 ГПК, че ако не признае оспорването за доказано или недоказано с изрично определение, съдът може да се произнесе по въпроса в мотивите на съдебното решение. Прието е и че съдът може служебно, и без нарочно искане на страна по делото, да изиска оригинала на документ по реда на чл. 183 ГПК, като може да изключи копие от доказателствения материал поради непредставяне на оригинала и без постановяване на нарочно определение преди даване ход на устните състезания.

В случая ищецът „С.“ АД е представил Споразумението от 19.01.2016 г. в заверено от страната копие. Ответникът „К.И.*****“ ООД в откритото заседание, проведено на 05.05.2023 г. е направил изрично искане за представяне на документа в оригинал, с твърдение, че не съществува такъв документ, наречен споразумение, а отношенията между страните и плащането на сумата от 40 000 лв. се уреждат от Договора за заем от 19.01.2016 г. Т.е. между страните е налице спор относно съществуването на такова споразумение. В откритото заседание на 06.10.2023 г. ищецът изрично е заявил, че не притежава оригинал на представеното от него в заверен „вярно с оригинала“ препис от Споразумение от 19.01.2016 г. Поради това безпредметно е било съдът с нарочно определение да го задължава да представи оригинала и да му дава срок за това. Доколкото, обаче, е налице искане от насрещната страна за представяне на оригинал на документа, което искане не е ограничено със срок, и непредставяне на такъв от страната, черпеща благоприятни за себе си правни последици от представеното копие, както и изрично нейно изявление, че не разполага с оригинал, налице са предпоставките за прилагане на последиците, предвидени в чл. 183 ГПК – изключване на документа от доказателствата по делото. Предвид изложеното, представеният от ищеца препис на Споразумение от 19.01.2023 г. следва да се изключи от доказателствата по делото и да не се взема предвид при постановяване на решението.

Съществуването на документа не се установява и от останалите събрани по делото доказателства. Действително, в платежното нареждане, с което в изпълнение задължението си по договора за заем ответникът „К.И.*****“ ООД е превел сумата от 40 000 лв., като основание за превода е посочено „Договор за заем на „С.“ АД, споразумение от 19.01.2016 г.“, но това не дава яснота на първо място за отделно, различно от договора за заем споразумение ли става въпрос, и на второ място – относно параметрите на това споразумение, ако такова съществува. Освен това, видно от заключението по ССЧЕ, в счетоводствата на двете дружества не са налични документи за извършени прихващания, нито такива са осчетоводени, което опровергава твърденията на ищеца за наличието на уговорките по т.3 и т.4 за връщане на заетата сума чрез прихващане с посочените в тези

клаузи негови вземания.

С оглед изложеното съдът приема, че каузалното правоотношение, по повод на което е издаден процесния запис на заповед е това, уредено с клаузите на Договор за заем от 19.01.2016 г. Оспорването истинността на договора по отношение подписа на представителя на ищцовото дружество по реда на чл. 193 ГПК следва да се приеме за недоказано, с оглед липсата на ангажирани от ищеца, чиято е доказателствената тежест, доказателства за неистинността на документа. С оглед на това съдът приема за установено в процеса наличието на облигационно правоотношение по договор за заем от 19.01.2023 г. между „С.“ АД, в качеството на заемател и „К.И.****“ ООД, в качеството на заемодател, по силата на което заемодателят е предал на заемателя сумата от 40 000 лв., при задължение на последния да я върне в срок до 30.01.2021 г. Съгласно чл. 7 от Договора, за обезпечение вземането на заемодателя, заемателят е издал Запис на заповед от 19.01.2016 г., с падеж 30.01.2021 г. не се спори, че заемодателят е изпълнил произтичащото от договора свое задължение да предаде сумата в собственост на заемателя. Недоказани останаха възразенията на заемателя „С.“ АД, че е върнал заетата сума, поради което възразението за прихващане е основателно.

Съгласно разпоредбата на чл. 123 ЗЗД, прихващането с един солидарен длъжник има действие срещу всички солидарни длъжници. Поради това предявеният иск следва да бъде уважен в размер на 79 969.06 лв., а над този размер, до предявения от 119 969.06 лв. следва да се отхвърли като погасен чрез прихващане с вземане на ответника „К.И.****“ ООД от ищеца „С.“ АД за сумата от 40 000 лв., дължима по Запис на заповед, издаден на 19.01.2016 г., с падеж 30.01.2021 г.

По отношение на разноските:

Ищецът е направил разноски по делото за платена държавна такса в размер на 4 798.76 лв., депозит за вещо лице 800 лв. по допуснатата с определението за насрочване съдебно-счетоводна експертиза, депозит за вещо лице 350 лв. по допуснатата с протоколно определение от 07.04.2023 г. съдебно-счетоводна експертиза и адвокатско възнаграждение в общ размер на 13 300 лв. Представил е два договора за правна помощ и съдействие – на л.105 и л.148 от делото, като в първия е отразено уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 9 450 лв., а във втория – 3 850 лв.

Ответникът е направил възразение по чл. 78, ал.5 ГПК за прекомерност на платеното от ищеца адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност и макар да са проведени 4 открити заседания, в едно от тях не е даден ход по молба на пълномощника на ищеца. С оглед и извършените от адвоката процесуални действия съдът намира, че предвиденият в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимален размер, който възлиза на сумата от 9 448.76 лв. е изцяло съобразен със сложността на дело с такъв материален интерес. Ето защо възнаграждението следва да бъде намалено на сумата от 9 450 лв., колкото са уговорени и платени по първия договор.

Така, направените от ищеца разноски са в общ размер на 15 398.76 лв. На основание чл. 78, ал.1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата от 10 264.52 лв., съразмерно на уважената част от иска.

Ответниците са направили разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 5 040 лв. с ДДС. На основание чл. 78, ал.3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да им заплати сумата от 1 680.43 лв., съразмерно на отхвърлената част от иска.

Ищецът е останал задължен за разноски за възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лв. С протоколно определение от 06.10.2023 г. му е указано задължението да ги внесе и му е предоставен едноседмичен срок за това, но с оглед неизпълнението към настоящия момент, на основание чл. 77 ГПК следва да бъде осъден да ги заплати в полза на бюджета на СГС.

Така мотивиран, Софийският градски съд в настоящия си състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 155, ал.2, вр. ал.1 ЗЗД „К.И.*****“ ООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Изгрев, ж.к. ****, М. А. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ****, И. Г. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** и Д. И. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** да заплатят солидарно на „С.“ АД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Красно село, ул. ****, представлявано от изпълнителния директор Б. Г. Г. сумата от **79 969.06 лв.**, с която след публичен търг по изпълнително дело № 22150024730/2015г. по описа на ТД на НАП София на собствените на „С.“ АД, в качеството му на ипотекарен гарант идеални части от недвижим имот, предмет на договорна ипотека по Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 112, том 1, рег. № 1583, дело № 66 от 2016г. на нотариус Е.И., рег. № 207 на НК, с район СРС, вх. рег. № 23427 от 22.04.2016г., Акт № 133, том IX, дело № 16866/16г. парт. книга 71467 при АВ — София са погасени задължения на ответниците „К.И.*****“ ООД, в качеството му на кредитополучател и солидарните длъжници М. А. К., И. Г. К. и Д. И. К. към обезпечения кредитор „УниКредит Булбанк“ АД по изпълнителен лист № 12392 от 05.07.2022г., издаден по ч.г.д. № 20221110131450/2022г. по описа на СРС — 52 с-в на основание Заповед за изпълнение на парично задължение № 19119 от 05.07.2022г. въз основа на документ по чл.417 от ГПК, произтичащи от Договор за банков инвестиционен кредит № 0183/652/20042016 от 20.04.2016г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска – 07.11.2022г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска над уважения размер до предявения от 119 969.06 лв. като погасен чрез прихващане с вземане на ответника „К.И.*****“ ООД от ищеца „С.“ АД за сумата от 40 000 лв., дължима по Запис на заповед, издаден на 19.01.2016 г., с падеж 30.01.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 ГПК „К.И.*****“ ООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Изгрев, ж.к. ****, М. А. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ****, И. Г. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** и Д. И. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** да заплатят на „С.“ АД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Красно село, ул. ****, представлявано от изпълнителния директор Б. Г. Г. сумата от **10 264.52 лв.** за направените по делото разноски, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.3 ГПК „С.“ АД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Красно село, ул. ****, представлявано от изпълнителния директор Б. Г. Г. да заплати на „К.И.*****“ ООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Изгрев, ж.к. ****, М. А. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ****, И. Г. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** и Д. И. К. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. **** сумата от 1 680.43 лв. за направени по делото разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 77 ГПК „С.“ АД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, Район Красно село, ул. ****, представлявано от изпълнителния директор Б. Г. Г. да заплати по сметка на СГС разноски за вещо лице в размер на 350 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____